

Tegyük

■ Új papunk kiválóan beszélt. Megőriztem szívemben az Evangélium szavait. Szinte égettek. Egyébként is mindig a jóra törekszem, ezen a napon pedig mindenem, amim van, felebarátaimnak akarom adni. A penitenciától tiszta vagyok, mint a hab. Lépteim könnyedek. Báránfelhőkön járok. A nap hétágra süt.

A fő tér felé veszem az irányt. Ott üldögélnek mindig padokon a hajléktalanok. Isznak, cigarettáznak. Embertelen sorsuk szemükbe írva. Életük nem élet. Megfosztattak méltóságuktól. Sokan szánalommal néznek végig rajtuk. Sokan undorral. Kikerülnek őket, az orrukat húzzák, fintorognak. Nem látják meg bennük Krisztust. Én most ebédelni hívom a legéhesebbet. Kezemet nyújtom neki, kart karba öltve távoznak a térről. Arcán látszik a meglepetés. Nem hiszi el, hogy valaki emberként nézett rá.

Kezet mos a fürdőszobában. Igaz, nem valami alaposan, a fehér törülközőn színesszürke tenyérynymok maradnak utána. Leül az asztalfőre. Nyújtózkodik. Szemei beesettek, karikásak. Halántékán ütésnyomok. Haja csimbókokban lóg. Bőre repedezett, a repedésekbe begyűlt a piszok. Ruhája rongyokban, erősen szaglik. Mégis, ahogy kását kérő cipőiben belépett, maga az Úr költözött vele kicsiny konyhámba. Megterítem az asztalt. Bőséges vasárnap ebédet főztem.

– Négy napja nem ettem semmit – mondja. Torkom elszorul. Most majd fog. Itt fog, amennyit csak akar.

Gyanakvóan nézi az ünnepi szalvétát. Azt hiszem, kényelmesebb volna neki az ingujját használni. Már csak a megszokás miatt is. Tányérját peremig töltöm gőzölgő gombakrémlevessel. Nagy szelet kenyeret vág hozzá. Töltök egy pohár narancslevet is.

Gyorsan eszik. Habzsol. Álla peremén vékony csíokban csöpög vissza a leves a tálba. Amikor a kenyeret rágja, résnyire nyitva hagyja a száját. Én a kredencnek támaszkodva figyelem. Nem vagyok éhes, jóllakom mások ebédjének a látványától is.

Tányérja pillanatok alatt kiürül. A fazékban még maradt ugyanannyi leves, kimerem neki. Hiszen annyi éhezést kell itt bepótolnia. Újabb nagy szelet kenyérral eszi meg. Mozdulataiban már megfigyelhető bizonyos lassulás, ez azonban nem jelent gyakorlatilag semmit. Hangosan szívja az orrát, biztosan a meleg leves miatt. Kinyitom az ablakot, azonban kint is nagy a hőség, a júniusi kánikula nem hoz enyhülést.

Kiissza a narancslevét. Újratöltöm. A sütőben mandulával töltött, mézben pirított csirke gombás-krumplis körítéssel és őszibarackos-sajtós szósszal. Kiadós. Tegnap találtam ki hozzá a receptet. Szeretek új ételeket kitalálni. Az ember alkotó lény.

– Egy pohárka bort? – kérdezem. Természetesen nem kellene megkérdezni, nem szabadna támogatnom alkoholizmusát, mely biztosan súlyos stádiumban van már. Azonban tudom, vágyik rá. A vasárnap ebéd pedig bor nélkül nem ebéd.

Elégedetten bólogat. Töltök neki egy pohár nehéz Tokajit.

– Ne tessék a többit eltenni. – Ezt a maradék borra mondja, persze. Kint hagyom a konyhaasztalon.

Zavarodott arckifejezéssel néz az előtte tornyosuló ételre. Nem mintha nem akarná megenni. Csak hát ennyi ételt egy helyen talán még sosem látott. Most már módszeresen fog neki, kimért mozdulattal közelíti szájához a falatot. Látom rajta, igyek-

szik megfelelően viselkedni. Én már ezért is hálás vagyok. Meg azért is, hogy gyűrött vonásai lassanként kisimulnak. Hogy immáron elégedett. Egyre inkább melege lesz, homlokáról törölgeti az izzadságot. Sose hittem a cinikusoknak. Az ember nem rossz. Mindenki, születésétől fogva, jóra hivatott. Csak helyet kell hagyni a bennünk csírázó jónak, ápolgatni kell, nem elhanyagolni. Vagy egyenesen szégyellni. Mert van bizony ilyen is. Azt hiszem, az ember jó természete ösztönösen előtör, még ha elfojtják, akkor is. Ilyenkor kisebb csodák tanúi lehetünk. Sokszor észre sem vesszük, úgy követjük el a jót. Ezért szép emberek között élni. A legváratlanabb pillanatokban történik velünk valami, ami felmelegíti szívünket. És ha igazi emberek akarunk lenni, nekünk magunknak is törekednünk kell rá, hogy felebarátunknak meglepetést szerezzünk, hogy a legváratlanabb pillanatban tegyünk vele valamit, amitől az élet visszanyeri számára az értelmét. Még az apróságok is megteszik. Nem kell lenézni az apróságokat. Sokszor azok a legszebbek. Azok rejtik a legmélyebb üzenetet. A lényeg pedig: szeretni kell. Szeretni kell felebarátunkat, mert van bennünk valami, ami összeköt, mert lelkünk mindnyájunknak ugyanolyan, sérülékeny, de szép és halhatatlan, és ezt meg kell becsülnünk egymásban. Igyekeznünk kell jobbat tenni mások számára a földi létet, hiszen tudjuk, mi magunk is mennyit szenvedtünk. Ami igazán emberré tesz, az pontosan ez a szolidaritás.

Vendégem egyre nagyobb erőfeszítéssel vesz levegőt. Hátradől, megvakarja feszülő hasát a kockás ing alatt. Böfög. De a csirkével lassacskán végez. Megpróbálja borral leöblíteni, azonban a tokaji erre a célra túl nehéz. Az utolsó falatokat már erőszakkal gyűri magába. A csirke csontváza, mint karácsony után a kiszáradt fenyő. A bordákon zsírbuborékok és húscscafatok csilingelnek. Szalvétával törölgeti a száját. Előszedem a frissen sült muffint.

Igen, már tétovázik. De aztán dönt. Talán soha többet nem lesz alkalma ennyit enni. Nem futamodhat meg. Nyomorult ember. Szánalmat érzek, de igyekszem nem kimutatni. Nem akarom emlékeztetni rémes sorsára. Hadd legyen ez a nap csak az övé.

A konyhában a légkör fojtogató. Nagy a meleg, s vendégem mosdatlanságszaga sehogy sem akar ellillanni a tágra nyitott ablakon. Iszom egy pohár vizet.

Amikor lanyhul, noszogatom. Így hát egyenként nyúl a muffinokért. Tegyük jót.

Kicsit mintha sajogna a gyomra, újra végigsimít a dobkemény pocakon. Most már nagyon izzad, patakokban ömlik róla a víz. Dönti magába a bort, de hát az is csak emeli a vérnyomását. Nem csoda, ha furcsán érzi magát. Teljesen össze lehetett szűkülve a gyomra.

Eddig minden ruhája bő volt. Most kezdenek enyhén feszülni. Az ing köldöktájban szétnyílik két gomb között. Ez nagyon jól látszik, mert teljesen hátradől a széken, félig fekvő pozíciót vesz fel. Derékban a nadrágja szorítja. Kikapcsolja rajta a gombot. Aztán még a zipzárt is lejjebb húzza.

Akkor fellángol bennem valami. Mióta nem lehetett ez a szerencsétlen igazán férfi? A hajléktalan sors az embertől még ezt is elveszi. Ezt a legalapvetőbb jogát. Aminek igazán meg kellene határoznia egész személyiségét. Egész életét. Mennyire lealacsonyító is az ilyen. Ettől kell igazán megmentenem. Átkulcsolom nyakán a karomat és magamhoz húzom. Úgy meglepődik, hogy szinte leesik a székről. De az az igazság, hogy nem vagyok csúnya. Sőt a férfiak többsége kifejezetten vonzónak talál. Amint megcsókolom, nem tud ellenállni. Beletúrok a hajába is. Ez nehezebb művelet, mert a hajtincsek nagyon összeragadtak. Felvonszolom magammal a hálószobába. Elhúll a patyolat ágynemű láttán. Néha vetkőztet, néha mintha ellenkezne. Néha úgy vetkőztet, mintha ellenkezne. Kapkodja a levegőt. Alig várja, hogy ledőlhessen az ágyra.

En vele gyorsan elkészülök. A ruhákat könnyű lehántani róla, a bőrhöz annyira nem tapadnak. Végigzuhanunk a paplanon. Most, hogy a koszos ruhák lekerültek ró-

la, kevésbe rossz szagú. Viszont passzív. Nagyon kell nógatnom. Annyira elnehezült az ebédétől, hogy jóformán semmire se képes. Csak izzad és szaggatottan szuszog. Vállától fogva magamra húzom, és bátorítóan nézek rá. És akkor végre megtörténik a csoda.

Az első pár mozdulat után látom, nagyon erőlködik. Nem mond semmit, csak féltelmesen zihál, és vörösebb, mint valaha. Aztán még pár mozdulat, és elernyed. Feje vállamra hullik. Teljes súlyával rám zuhan.

Jól ismerem ezt a helyzetet. Tenyeremet a mellkasára tapasztom. Kicsit keresem a szívdobogást, pedig kizárt, hogy megtaláljam. Mivelhogy nincs. Arrébb görgetem az ágy szélére. A ruhákat már nem adom vissza rá, később a komposztra kerülnek. Én magam felöltözöm. A kamrából előkeresem az ásót. Aztán kivonszoló a hátsó kertbe, a többi mellé.

